■ روزنامه فرهنگی، اجتماعی صبح ایران ■ صاحب امتیاز: سازمان صدا و سیمای جمهوری اسلامی ایران ■ مدیر مسئول: مهدی گیوه‌کی

دوشنبه ۲۴ بهمن ۱۴۰۱ | ۲۲ رجب ۱۴۴۴ | ۲۰ صفحه | سال بیست‌وسوم - شماره ۶۴۳۰ | Monday - Feb 13 , 2023

■ تهران، بلوار میرداماد، جنب مسجد الغدیر، شماره ۱۲۹ ■ تلفن: ۲۳۰۰۴۰۰۰-۰۲۱
■ دورنگار تحریریه: ۲۳۰۰۴۴۳۳ ■ سازمان توزیع: ۶۱۹۳۳۱۱۵ ■ کدپستی: ۱۹۱۱۶۱۸۴۱۳
■ امور مشترکین: ۶۱۹۳۳۱۱۵ ■ سازمان آگهی‌ها: ۴۹۱۰۵۰۰۰ ■ شماره پیامک: ۳۰۰۰۱۱۲۴۰
■ تلفن گویا: ۲۳۰۰۴۴۴۴ ■ چاپ: چاپخانه روزنامه جام جم
■ شاپا: ISSN1735-3637 ■ پایگاه اطلاع‌رسانی روزنامه: www.jamejamdaily.ir
■ پست الکترونیکی: info@jamejamdaily.ir

امروز در تاریخ

- وفات عباس اقبال آشتیانی/ ۱۳۳۴
- سالمرگ فروغ فرخزاد، شاعر/ ۱۳۴۵
- روز جهانی رادیو

واحه

چنان به موی تو آشفته‌ام به بوی تو مست
که نیستم خبر از هر چه در دو عالم است

سعدی

اوقات شرعی

اذان ظهر: ۱۲:۱۸	غروب آفتاب: ۱۷:۴۴
اذان مغرب: ۱۸:۰۲	نیمه‌شب شرعی: ۲۳:۳۶
اذان صبح (فردا): ۵:۲۸	طلوع خورشید (فردا): ۶:۵۳

پیشخوان

شمایل نمادین اساطیری

در طول تاریخ یکی از سلاح‌های بشر برای محافظت از خود و رسیدن به آرامش، پناه‌بردن به تخیل و کمک‌گرفتن از آن بوده است. از دل همین روند تاریخی، اسطوره‌ها متولد شدند و طی سالیان دراز پر و بال گرفتند. به همین دلیل نمی‌توان اسطوره‌ها را به طور کلی نفی یا محکوم کرد و منشا بنیادین آن را نادیده گرفت. هر کدام از اسطوره‌ها که منشا تاریخی یا الهی دارند، با بیانی نمادین و هنری به ثبت رسیده‌اند؛ به همین دلیل برای رمزگشایی از مفهوم و واکاوی ریشه‌های معنایی آن باید به متون تاریخی و فرهنگی اسطوره‌ها اشراف داشت و آنها را مورد بررسی قرار داد. این موضوع در تولیدات فرهنگی فاخر جهان هم بسیار کارایی دارد، به این معنا که بسیاری از سینماگران از وجود این اساطیر در شخصیت‌پردازی‌های روایت خود استفاده می‌کنند. هر چند ایران غنی از این اساطیر است متاسفانه کمترین بهره را از این اساطیر در این تولیدات داشته‌ایم.

کتاب فرهنگ مصور «شمایل نمادین اساطیری ایران و جهان» که به کوشش حیدر شجاعی تالیف شده، شامل واژه‌نامه مصوری است که توضیح مختصری در رابطه با هر یک از اسطوره‌های جهان را در خود جای داده است و با ارائه تصویر مربوط به هر اسطوره به درک نمادین آنها کمک می‌کند. این کتاب واژه‌نامه‌ای تصویری است که به بازشناخت مفاهیم و اشکال رمزآلود، بررسی و معرفی صدها اسطوره جهان می‌پردازد و از طریق تصاویر، منبع جامعی برای پژوهشگران این حوزه به شمار می‌آید. استفاده از این کتاب برای قصه‌سرایی و آشنا سازی کودکان با اسطوره‌های ایرانی و جهانی و کمک به رشد خلاقیت آنها گزینه مناسبی است. «شمایل نمادین اساطیری ایران و جهان» در سال ۱۳۹۹ توسط انتشارات شهر پدرام منتشر شده است.

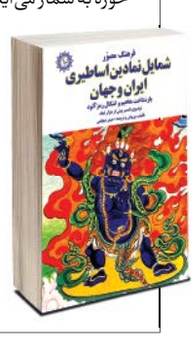

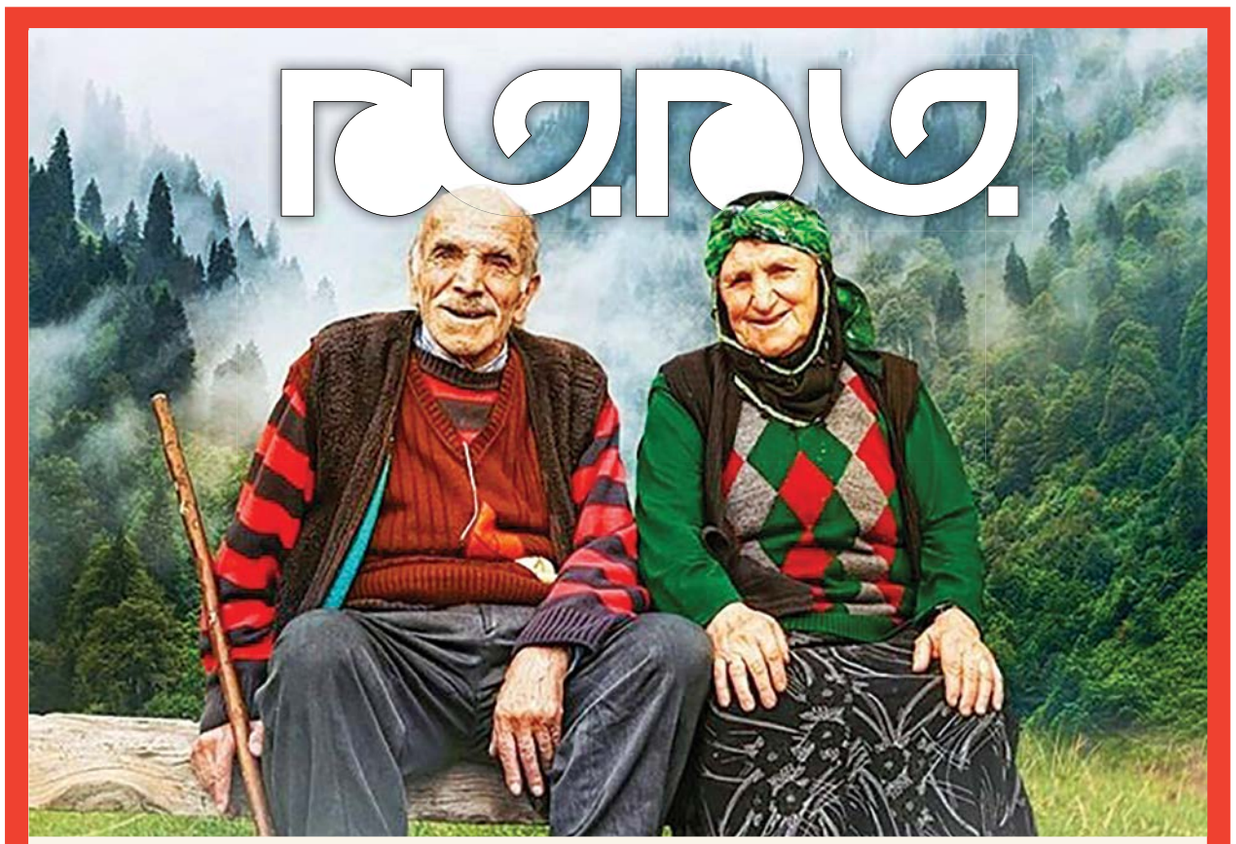

عطر خوش زندگی

شاخص امید به زندگی چیست و جایگاه ایران در این شاخص کجاست؟

هر چقدر هم که مرگ اندیش باشیم باز هم یک گزاره قطعی برای‌مان مسجل است، این که زندگی تنها یک بار است و همین ارزش زیستن را صدچندان می‌کند. در طول همه این سال‌ها اما نهادهای جهانی بسیاری بوده‌اند که با ایجاد مولفه‌های مختلف سعی داشتند متوجه شوند که امید به زندگی جوامع مختلف چگونه است. این موضوع بارها و بارها مورد اشاره مسئولان ایرانی هم قرار گرفته است و هر چند سال یکبار آنها با اعلام سن امید به زندگی در ایران سعی داشتند آن را گواهی بر وضعیت کنونی جامعه بدانند که البته بیراه هم نیست. تازه‌ترین این اظهارات در چند روز گذشته از زبان دو وزیر هم اعلام شد، اما نکته جالب توجه این بود که هر دو وزیر اعداد متفاوتی را برای سن امید به زندگی جامعه ایرانی عنوان کردند و از آن هم جالب توجه‌تر این که هر دو عدد اعلام‌شده از سوی آنها حداقل به گواه آمارهای معتبر جهانی اشتباه بود! ابتدا سیدصولت مرتضوی، وزیر کار در نشست مشترک شورای اداری و کارگروه اشتغال استان خراسان جنوبی اعلام کرد: «میزان مرگ و میر کودکان و مادران در کشور کاهش یافته و امید به زندگی از ۵۴ سال به ۸۸ سال رسیده است.» و پس از آن بهرام عین‌اللهی، وزیر بهداشت و درمان در حاشیه مراسم کشوری روز بهورز گفت: «پوشش خدمات بهداشتی ما بیش از ۹۸ درصد و دسترسی به آب آشامیدنی در روستاها ۹۴ درصد است. امید به زندگی به ۷۵/۷ سال رسیده است.» اما مولفه‌های سن امید به زندگی چیست؟ آمارهای جهانی چه می‌گوید و ما در کجای فهرست قرار داریم؟ تعریف ساده امید به زندگی این است که هر شخص بعد از تولد به طور متوسط و میانگین چند سال بخت زنده‌ماندن دارد. اما امید به زندگی را می‌توان پیشرفته‌تر هم تعریف کرد؛ امید به زندگی متوسط سال‌هایی است که انتظار می‌رود یک فرد در یک جمعیت معین پس از رسیدن به X سال زنده بماند. برای تجزیه و تحلیل سیاست‌هایی مانند تعیین سنوات افراد برای تامین اجتماعی و بهره‌مندی از خدمات بهداشتی، سنین پایه ۶۵ یا ۷۵ سال استفاده می‌شود. اما در آمارهای عمومی‌تر سن پایه صفر سالگی است، یعنی بدو تولد در نظر گرفته می‌شود. به گفته سازمان ملل، میانگین امید به زندگی Life Expectancy در جهان ۷۲/۶ سال است. با این حال، زنان علی‌رغم میزان مرگ و میر بیشتر، امید به زندگی بیشتری نسبت به مردان دارند. میانگین امید به زندگی در جهان امروز بیشتر از حتی کشورهای پیشرفته و با سطح رفاه بالا در ۱۹۵۰ شده. نروژ که دارای بهترین سیستم مراقبت بهداشتی بود، در سال ۱۹۵۰ میزان امید به زندگی ۷۲/۳ سال داشت. در طول هفت دهه گذشته، متوسط امید به زندگی در جهان حدود ۲۵ سال افزایش یافته است. با این حال، میانگین امید به زندگی کشورها خیلی با هم متفاوت است و از ۸۹/۴ سال برای موناکو تا ۵۳/۲ برای افغانستان متغیر است. عوامل متعددی مانند وضعیت رفاه اقتصادی، استانداردهای زندگی، امکانات بهداشتی، آموزشی، رفتارهای بهداشتی مردم و... بر امید به زندگی تأثیر می‌گذارد. امید به زندگی در بیش از صد کشور بیشتر از میانگین جهانی است که البته کشور ایران هم در این دسته قرار می‌گیرد. در طول این سال‌ها، اکثر کشور ها به بهبود سیستم‌های مراقبت های بهداشتی دست یافته‌اند که منجر به افزایش میانگین امید به زندگی شده است. اما چرا باید این شاخص را مهم بدانیم؟ امید به زندگی یکی از جنبه‌های آماری مهم جمعیت‌شناسی است و یکی از ارقامی است که سیاستگذاران در اندازه‌گیری شاخص توسعه انسانی یک کشور استفاده می‌کنند. کشورهای دارای امید به زندگی بیشتر نسبت به کشورهایی که امید به زندگی کمتری دارند HDI بالاتری کسب می‌کنند. به غیر ازHDI، به توصیف کیفیت فیزیکی زندگی یک منطقه نیز کمک می‌کند. فرض بر این است که جمعیت‌هایی با میانگین امید به زندگی بالا از زندگی بهتری برخوردارند زیرا به امکانات ضروری مانند بیمارستان دسترسی دارند. امید به زندگی همچنین در اجرای برنامه‌های حمایتی اجتماعی مانند صندوق‌های بازنشستگی و تامین اجتماعی کمک می‌کند. آگاهی از روندهای آینده در مورد امید به زندگی، دولت‌ها را قادر می‌سازد تا تعداد دریافت‌کنندگان و میزان بودجه تخصیص‌یافته برای این برنامه‌های اجتماعی را پیش بینی کنند. حالا جالب این که تازه‌ترین آمار سایت سازمان بهداشت جهانی در رابطه با شاخص سن امید به زندگی نشان می‌دهد ایران با سن ۷۷/۳۳ سال در رتبه ۶۹ جهان قرار گرفته است. آماری مستند که نشان به عدد اغراق‌آمیز عجیب وزیر کار نزدیک است (گفته بود ۸۸ سال در حالی که هنک‌کنگ با ۸۵ سال در صدر فهرست است) و نه به کمی آمار اعلام‌شده از سوی وزیر بهداشت و درمان (که گفته بود ۷۵ سال) است. یک جست و جوی معمولی در سایت سازمان بهداشت جهانی بدون توجه به آمارهای وزرا هم نشان می‌دهد ایرانی‌ها امیدوار به زندگی‌اند.

حکمت

امام صادق(ع)

چهار چیز است که اندک آن هم بسیار است: آتش، دشمنی، فقر و بیماری.

اعیان‌الشیعه

خبر روز

آیا زنبورها زانو دارند؟!

یک پرسش عجیب که باعث آغاز پژوهش‌های گسترده‌ای شد

آیسا اسدی
روزنامه‌نگار

هنوز جهان طبیعت شگفتی‌هایی دارد که پژوهشگران و محققان را انگشت به دهان می‌گذارد. نظمی که پشت مخلوقات نهفته است و گاه به گاه با انجام آزمایشگاه هایی به آن پی می‌برند به شکل قابل توجهی برای آنها شگفت‌آور است. در این میان البته که آگاهی از از نظم نهفته باعث پیشرفت هایی هم شده است، از آنجا که می‌تواند با علم به این موارد به پیوستگی حیات حیوانات تداوم بخشید، به عنوان مثال می‌توان با فراهم کردن بستر زیستی بهتر این حیوانات از انقراض آنها جلوگیری کرد و به تداوم حضور آنها در جهان امید داشت. این موضوع از جایی مهم است کهبدانیم چرخه زیستی کل حیات وحش هم نظم شگفت و پیوسته‌ای دارد و هر گونه خللی در میانه این چرخه می‌تواند با نابودی گونه حیوانی دیگری بینجامد، اگر یک گونه در حیات وحش به واسطه‌ای به ورطه نابودی کشیده شود به این معنا خواهد بود که جان گونه‌های دیگر هم به خطر می‌افتد. خود همین زنبورها از جمله مهم‌ترین حشرات در فضای زیستی ما محسوب می‌شوند، آنها علاوه بر گرده‌افشانی هایی که سبب می‌شوند و همین به گسترده‌تر شدن پوشش گیاهی کمک می‌کند می‌تواند بسیاری از آفات کشاورزی را هم میان ببرد و به نوعی به امنیت غذایی انسان‌ها هم کمک کند.

در این میان اما سوالات جالب توجهی هم برای دانشمندان سبب انجام تحقیقات بسیاری شده است، از جمله همین سوال عجیب که آیا زنبورها زانو دارند؟ شاید این پرسش عجیب به نظر برسد، اما جالب است بدانید اصطلاحی در دهه ۱۹۲۰ میلادی در میان انگلیسی‌زبانان باب شد که برخی افراد را «زانوهای زنبورعسل» خطاب می‌کردند که به نوعی تمجید محسوب می‌شد. از آن زمان تاکنون «زانوهای زنبورعسل» توصیفی از شخص یا چیز بسیار تحسین شده و کارا است. اما با وجود مصطلح بودن چنین عبارتی، تا به امروز شاید کسی در مورد این که آیا زنبورها واقعا زانو دارند یا نه کنجکاو نشده است. زنبورها دارای استخوان ران و درشت‌نی هستند، اما آیا آنها کاسه زانویی مانند ما دارند؟

پیش از پرداختن به زانوی حشراتی چون زنبور عسل ابتدا بیایید زانویی را که بهتر می‌شناسیم بررسی کنیم؛ یعنی زانوی خودمان. زانوی انسان ساختاری پیچیده است که شامل سه استخوان ران، درشت‌نی (استخوان ساق پا) و کشکک (کاسه زانو) می‌شود. اما ساختار زانو فقط شامل استخوان نیست، بلکه مجموعه ای از غضروف ها، رباط ها و تاندون ها است که هماهنگ با یکدیگر عمل کرده و به شما کمک می‌کنند تا پای خود را روی زانو خم و راست کنید. بسیاری از حیوانات دیگر مانند پرندگان، پستانداران و برخی خزندگان کاسه زانویی دارند. از طرف دیگر زنبورها و حشرات مشابه دیگر، ساختار استخوانی به معنایی که حیوانات دیگر دارند را ندارند. برخلاف مهره‌داران که دارای اسکلت‌های سختی هستند که بیرون خمیده خود را نگه می‌دارند، زنبورها و سایر حشرات برعکس هستند یعنی اسکلت زنبور در بیرون قرار دارد. این اسکلت بیرونی که از ماده‌ای سخت به نام کیتین ساخته شده است، از قسمت‌های نرم داخلی آن محافظت می‌کند.

اما مانند پاهای انسان و سایر حیوانات پادار، پاهای زنبورها نیز از بخش‌های مجزا تشکیل شده است. به گفته رامش ساگیلی، محقق زنبور عسل در دانشگاه اورگان، پاهای زنبور به پنج قسمت تقسیم می‌شود که از نزدیک‌ترین نقطه به بدن شروع می‌شوند: کوکسا، تروکانتر، استخوان ران، درشت نی و تارسوس. زنبورها در بین استخوان ران و استخوان ساق پا، آیا زانویی شبیه زانوی ما دارند؟ به گفته ساگیلی، پاسخ منفی است. زنبورها به جای ترکیبی از تاندون ها، رباط ها و کاسه زانو، یک مفصل ساده توپی و کاسه‌ای دارند که همه بخش‌های پا را به هم متصل می‌کند.

پرسه

یک برف و هزار حرف

از صبح یکشنبه، ۲۳ بهمن، استان و شهر تهران را بارش برف فراگرفته است. بارش برف روزهای گذشته در بخش‌هایی از شهر تهران باعث ترافیک شدیدی در برخی معابر شد؛ تا جایی که شهرداری مجبور به عذرخواهی از شهروندان شد. بارش برف با وجود این که به شهر طراوت و زیبایی بخشیده اما ترافیک، لغزندگی و کاهش دید را هم به همراه دارد و ممکن است مخاطراتی برای شهروندان ایجاد کند که نیازمند احتیاط بیشتر شهروندان و مسئولیت‌پذیری بیشتر نهادهایی چون شهرداری است. هر چند در میانه برف تهران همواره این نهاد شهری باور داشته است که در آمادگی کامل به سر می‌برد. سوی دیگر این موضوع هم البته شهروندانی هستند که باید آداب معمول راندن در معابر برفی را بجا بیاورند.

کیوآرکد را اسکن کنید

یک هشدار جدی

با گذشت حدود یک هفته از زلزله ترکیه همچنان این رخداد تلخ در صدر خبرهاست، رویه معمول این اتفاق هم در جریان است، خبررسانی از میزان شدت زمین لرزه، پس از آن پیام‌های کشورهای دیگر، برآورد از میزان تلفات احتمالی و گسیل کمک‌ها به مناطق زلزله‌زده. حالا اما در مرحله نگرانی از رخدادهای پس از زمین‌لرزه هستیم. هر چه زمان بیشتر سپری می‌شود، احتمال زنده بیرون‌آمدن افراد از زیر آوار کمتر می‌شود. مساله اما محدود به این نیست. سازمان جهانی بهداشت در گزارشی اعلام کرده که تبعات زلزله در ترکیه و سوریه می‌تواند برای بازماندگان یک «فاجعه ثانویه» ایجاد کند. فاجعه‌ای که شامل شیوع بیماری‌های عفونی است، اتفاقی که می‌تواند داغ این رخداد تلخ طبیعی را بیشتر کند.

کیوآرکد را اسکن کنید

نگاه

بازگشت آدم‌برفی!

بارش سنگین برف ۱۶ استان ایران را سپیدپوش کرده است. اما برف فارغ از به راه افتادن بازار گل ولای در پیاده‌روها و یخ‌زدگی معابر و البته ترافیک سنگین خیابان ها، یک خوشایندی دلپذیری هم دارد که مدت ها بود دلتنگ آن بودیم. کافی است کاپشنی به تن کنیم و قدمی بیرون بگذاریم تا ببینیم در کوچه پس‌کوچه های شهر هم بازار برف‌بازی و البته ساخت آدم برفی داغ داغ شده است. نمی‌دانیم این بارش سپید آسمانی چه در دل خود دارد که به شکل عجیبی به نهاد همه آدم‌ها وصل است، اتصالی که یک پیام روشن دارد؛ شادمانی بی‌سبب. قاب عکس شیرین مجید آزاد هم روایت بازگشت آدم‌برفی به خیابان‌های شهر است.

چهارراه

جادوی صدا

حقایقی درباره رادیو به بهانه روز جهانی این رسانه

رادیو در خاطره جمعی تمامی مردم جهان جای دارد. روزهایی که وسایل ارتباط جمعی به گستردگی امروز نبود و تنها راه ارتباطی و دریافت اطلاعات و اخبار محدود به جعبه جادویی سخنگو می‌شد، رادیو برای خودش ارج و قربی داشت. حتی در ابتدای حضورش مانند بسیاری از وسایل نوظهور کالایی تجملی بود و فقط در خانه توانگران یافت می‌شد. اما این روزها دیگر تلفن‌های هوشمند نه‌تنها جای رادیو که بسیاری وسایل پر ارج و قرب گذشته مانند تلویزیون را نیز گرفته‌اند. شاید برای بسیاری عجیب باشد که چرا ۱۳ فوریه (۲۴ بهمن) در سال ۲۰۱۱ توسط کشورهای عضو یونسکو و سپس در سال ۲۰۱۲ توسط مجمع عمومی سازمان ملل متحد به عنوان روز جهانی رادیو نامگذاری شده است. دیگر چه نیازی است به رادیو و انتخاب یک روز جهانی برای این وسیله فراموش‌شده؟! اگر شما هم چنین تصوری درباره رادیو دارید باید بدانید که سخت در اشتباهید؛ بر اساس گزارش‌های مختلف بین‌المللی، رادیو همچنان یکی از رسانه‌های مورد اعتماد و پرمصرف در جهان است. رادیو یک رسانه قدرتمند برای بزرگداشت بشریت با همه تنوع آن بوده و بستری برای گفتمان جهانی است. رادیو همچنان پرمصرف‌ترین رسانه در سطح جهانی است. موضوع دوازدهمین دوره روز جهانی رادیو که ۱۳ فوریه ۲۰۲۳ جشن گرفته می‌شود، «رادیو و صلح» است. جنگ به عنوان متضاد صلح، به معنای درگیری مسلحانه بین کشورها یا گروه‌های داخل یک کشور است، اما ممکن است به تضاد روایت‌های رسانه‌ای نیز تبدیل شود. این روایت می‌تواند تنش‌ها را افزایش دهد یا شرایط را برای صلح در یک زمینه خاص حفظ کند.

نقش رادیو در ارتباط جهانی

جهان در گذشته‌های دور مکان بسیار بزرگ‌تری بود و زمانی که مشکل انتقال اطلاعات از مکانی به مکان دیگر وجود داشت حداقل کسی لقب «دهکده جهانی» به آن نمی‌داد. در ابتدا فقط باید راه می‌رفتیم و با هم صحبت می‌کردیم و بعد می‌توانستیم نامه بنویسیم و رد و بدل کنیم. ایده‌ها، اخبار و موسیقی در مقایسه با امروز با سرعتی حلزونی به جهان سفر کردند. اما پس از آن رادیو اختراع شد و به طور ناگهانی انتقال افکار به جای جای جهان به یک موضوع نسبتا بی اهمیت تبدیل شد! نقاط مختلف جهان به هم متصل شدند و دیگر هرگز مثل قبل از ظهور رادیو نخواهد شد. رادیو به سرعت گسترش یافت تا در هر مکان قابل تصوری، از انتقال اطلاعات گرفته تا پخش موسیقی و حتی به عنوان راهی برای انتقال داستان، برنامه‌های کاربردی ارائه دهد.

اهمیت رادیو

توانایی منحصربه‌فرد رادیو برای دستیابی به گسترده‌ترین مخاطبان به این معنی است که رادیو می‌تواند تجربه جامعه از تنوع را شکل دهد که به عنوان عرصه‌ای برای همه صداها برای صحبت، نمایندگی و شنیده‌شدن باشد. ایستگاه‌های رادیویی باید به جوامع مختلف خدمت کنند، برنامه‌ها، دیدگاه‌ها و محتواهای متنوعی را ارائه دهند و تنوع مخاطبان را در سازمان‌ها و عملیات خود منعکس کنند. رادیو همچنین یک بازیگر مهم و یک بخش اساسی از حفظ و انتقال صلح است. این بخشی از کارکرد، تعیین دستور کار و ارائه خدمات ضروری آن است که موضوعات مورد توجه را مطرح کند، موضوعاتی را که به نظر مقامات و شهروندان مهم هستند مورد توجه قرار دهد و آنها را برجسته کند. رادیو می‌تواند فرهنگ گفت‌وگو را از طریق برنامه‌ها و قالب‌های مشارکتی مانند تماس‌های تلفنی، برنامه‌های گفت‌وگو، انجمن شنوندگان و... تقویت کند.

تاریخچه رادیو در ایران

اولین فرستنده عمومی رادیو در ایران در ساعت ۱۹ چهارم اردیبهشت ۱۳۱۹ در شیراز با نام «رادیو تهران» گشایش یافت. از فردای آن روز برنامه‌های عادی رادیو آغاز شد و چون برنامه ها فقط در تهران قابل دریافت بود، «رادیو تهران» نامیده می‌شد. از سال ۱۳۱۹ رادیو تهران در ۲۴ ساعت فقط ۸ ساعت برنامه اجرا می‌کرد که شامل اخبار، موسیقی ایرانی، گفتار مذهبی، فرهنگی، جغرافیایی و تاریخی بود. سال ۱۳۲۲، رادیو تهران صبح‌ها نیز سه ساعت به برنامه‌هایش اضافه کرد. سال ۱۳۲۴ برای روزهای تعطیل نیز برنامه‌هایی مدون پخش می‌گردید. رادیو تهران که دارای دو فرستنده؛ یکی برای موج متوسط و دیگری برای موج‌کوتاه بود، برای پخش برنامه‌های خود از یک استودیو در محل اداره بی‌سیم استفاده می‌کرد. سال ۱۳۳۶ نام «رادیو تهران» به «رادیو ایران» تبدیل شد.

آمارهای جالب رادیویی

- سال ۱۷۸۰ جورج آدامز یک دانشمند انگلیسی و نویسنده علمی متوجه می شود که جرقه‌هایی بین هادی‌های باردار و بدون بار ایجاد می‌شود که در نهایت منجر به کشف امواج رادیویی شد.
- سال ۱۸۹۰ کلمه رادیو برای اولین بار استفاده شد. هنگامی که ادوارد برانلی فرانسوی روی هادی رادیویی خود کار می‌کرد، اصطلاح انتقال بی‌سیم را در نهایت کاهش داد و آن را به سادگی «رادیو» نامید.
- سال ۱۹۲۹ پخش لیگ ملل «ملت‌های رادیویی» توسط یک فرستنده در هلند آغاز شد و در سال ۱۹۳۲ این ایستگاه به سوئیس نقل مکان کرد.
- سال ۱۹۴۶ رادیو سازمان ملل تاسیس شد. با شروع در دفاتر و استودیوهای موقت در نیویورک، اولین پیامی که پخش شد این بود: «این سازمان ملل است که مردمان جهان را صدا می‌زند». این برنامه توسط مجمع عمومی سازمان ملل متحد تاسیس شد و تا امروز نیز همچنان ادامه دارد.